revette volna. A szív-alsók csatlakoztak aztán a menethez, bíborselyem vánkoson vitték a királyi jelvényeket. A sort a SZÍVKIRÁLY és SZÍVKIRÁLYNÉ zárták be.

Alisz nem tudta, nem kell-e neki is arcra borulnia, mint a három kertésznek, de úgy emlékezett, hogy ez körmeneteknél nem szokásos. — Nem is volna értelme, — gondolta magában, — mert ugyan mire való a körmenet, ha az ember az arcán fekszik és nem lát belőle semmit? — Így hát állva maradt és várt.

Mikor a menet szembejött vele, az egész sor hirtelen megállott és ránézett. A királyné szigorúan szólt: — Ki ez? — A Szívalsó, akihez őfelsége e szavakat intézte, nem felelt, csak mosolygott és meghajolt.

— Félkegyelmű! — mondta a királyné és türelmetlenül rázta a fejét. Azután Aliszhoz fordult: — Mi a neved kislányom?

— Alisz, felséged engedelmével, — válaszolt nagyon udvariasan Alisz, de magában tüstént hozzátette: — Ej végre is az egész csak egy csomag kártya! Nem kellett volna megijednem tőlük!

— És kicsodák a z o k ott? — kérdezte a királyné a három kertészre mutatva, akik a rózsafa körül feküdtek. Mivel mindegyikük a képes felével hasalt a földön, a hátukon pedig az összes jelenlévők egyforma mintát viseltek, nem lehetett tudni, vajjon kertészek-e, katonák, udvaroncok vagy királyfiak.

— Mit tudom én? — mondta Alisz, de magát is meglepte saját bátorsága. — Nem az én dolgom!

A királyné bíborvörös lett a haragtól és egy percig úgy nézett rá, mintha szét akarná

tépni. — Üssétek le a fejét! Üssétek le! — rikácsolta.

— Ostobaság! — szólt Alisz hangosan és határozottan, és a királyné elhallgatott.

A király felesége karjára tette a kezét és félénken megszólalt: — De gondold meg kedves, hiszen még gyermek!

A királyné mérgesen elfordult és így szólt az Alsóhoz: Fordítsd fel őket!

Az Alsó féllábával óvatosan hátukra lódította a kertészeket.

— Keljetek föl! — kiáltotta a királyné, kemény, éles hangon. A három kertész felugrott és elkezdtek hajlongani a király, a királyné, a királyfiak és a többi jelenlévők előtt.

— Hagyjátok abba! — rikácsolta a királyné. — Szédülök belé! — Azután a rózsafára nézett és így folytatta: — Mit csináltatok itt?

A Kettes féltérdre ereszkedett és nagyon alázatosan szólt: — Felséged engedelmével megpróbáltuk . . .

— Látom, — mondta a királyné, szemügyre véve a rózsákat. — Üssétek le a fejüket! — Evvel a menet újra megindult. Három katona hátramaradt, hogy a szerencsétlen kertészeken végrehajtsák az ítéletet. Ezek szegények Alisz segítségét kérték.

— Semmi sem lesz a lefejezésből! — szólt Alisz és mindhármukat egy nagy virágcserépbe dugta. A három katona egy ideig fel-alá szaladgált, keresgélt, azután nyugodtan a többiek után ment.

— Leütöttétek a fejüket? — ordította a királyné.

— Felséged parancsára, a lefejezés megtörtént! — ordították vissza a katonák.